

valgt, og det ærede Medlem var vel nærmest misfornøjet med den; saa vidt jeg forstod, udtalte han, at det var en Sag, som Bankinspektøren kunde afgøre, hvornaar der var ydet for stor Kredit til en enkelt Kunde. Jeg tror, det vilde være meget betænkeligt at overlade til Bankinspektøren at afgøre i de enkelte Tilfælde, hvor Grænsen skulde være for den enkelte Kundes Kredit, thi det vilde jo paaføre Bankinspektøren et meget stort Ansvar, som jeg ikke synes, han bør have. Han kan ikke i den Grad være kendt med den enkelte Kundes Forhold; det vilde overbebyrde Embedet og paaføre det et Ansvar, som jeg vilde finde meget uheldigt; saa selv om naturligvis 35 pCts Grænsen er vilkaarligt valgt, maa jeg anse den for at være saa nær ved det rigtige, som man nu en Gang kan komme det, naar man skal vælge et Tal. I øvrigt kan Grænsen jo forhøjes til 50 pCt., naar hele Bestyrelsen er enig deri. Men at overlade det hele til Bankinspektøren maa jeg advare imod: Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) og det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lange) var egentlig enige heri, men fremhævede, at det var en Bestemmelse, som vilde skade de smaa Banker i Sammenligning med de store Banker med den store Aktiekapital. Det kan naturligvis ikke benægtes, at det vil være saaledes; men det vilde være lige saa urigtigt for en lille Bank som for en stor at engagere sig uforholdsmæssig stærkt med en enkelt Kunde, hvilket der har været utallige Eksempler paa. Og endelig vil det ofte være saaledes, at en mindre Bank vil have Anledning til at føre en Del af Risikoen over paa sin Hovedstadsforbindelse. Det sker sikkert ret ofte, naar en mindre Bank har en stor Risiko med en enkelt Kunde, en Risiko, som den synes er for stor til, at den selv vil overtage det hele, at der saa træffes en Aftale med Hovedstadsforbindelsen, saa Banken paa den Maade kan komme udenom den store Risiko og dog beholde Kunden. Der er fra Bankinspektøren fremskaffet forskellige Oplysninger angaaende dette Forhold. Der er rettet Forespørgsel til 93 Banker, hvormellem dog ingen af de egentlige københavnske Hovedbanker findes; og det har da vist sig, at der i alt kun var 53 Engagementer, som oversteg 50 pCts-Grænsen. Det viser sig altsaa, at Bankerne allerede nu kun i ringe Grad overskrider den Grænse, der her tænkes fastsat i Loven. De 93 Banker, der er undersøgt, er ud-

taget saaledes, at man maa tro, de svarer til Gennemsnittet; men der er jo et dobbelt saa stort Antal Banker, saa der vil maaske være ca. 100 Tilfælde, hvor man har overskredet den Grænse, der er foreslaaet her. Hvis man imidlertid undtog, hvad jeg ikke vilde finde unaturligt, Staten og Kommunerne, hvor de enten direkte er Debitorer, eller hvor de garanterer for Debitorer — man kunde ogsaa undtage større Andelsforetagender med ubetinget solidarisk Hæftelse —, vilde Antallet jo formindskes; det vilde da vise sig, at der kun blev et forholdsvis ringe Antal Kreditter tilbage, og at en væsentlig Del af disse skyldes Børs- eller Ejendomsspekulationer, som man jo egentlig ikke kan have nogen Sympati for. Engagementer af egentlig erhvervsmæssig Karakter vilde der altsaa være forholdsvis faa af, saa jeg tror ikke, at Bestemmelsen vilde virke saa generende, som især det ærede 8de Medlem for 2den Kreds mente, den vilde.

Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds var ikke glad ved, at § 12 bestemmer, at en Bank ikke maa eje fast Ejendom eller Aktier i Ejendomsselskaber til en højere samlet bogført Værdi end 15 pCt., idet han syntes, at denne Bestemmelse var streng; og det ærede 8de Medlem for 2den Kreds var enig heri. Ja, det er meget muligt, at denne Bestemmelse er for streng, men den maa ses noget i Forbindelse med Spørgsmaalet om Bankernes Likviditet. I Sverige har man den Bestemmelse, at i samme Grad som en Bank anbringer Penge i fast Ejendom, skal de likvide Midler forøges, ud fra den Opfattelse, at det er farligt for en Bank at binde for store Beløb i en fast Ejendom. Jeg skal imidlertid villigt indrømme, at hvis man vilde gennemføre Bestemmelsen strengt nu, vilde den være til stor Gene for adskillige af de bestaaende Banker, og det kan derfor vistnok være naturligt, at der i hvert Fald indføres en Dispensationsbestemmelse til Fordel for allerede bestaaende Banker; men hvis der er Stemning for at forhøje Procenten ret meget, bliver Bestemmelsen vistnok ret unyttig. Jeg tror derfor, det er bedre at indføre en Dispensationsbestemmelse for allerede bestaaende Banker, idet der er adskillige Banker, som i Øjeblikket ejer Ejendomme til meget større Beløb end de 15 pCt., her er nævnt.

Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lange), der var den mest kritiske af de ærede Medlemmer, som havde Ordet, syntes ikke, der var nogen Grund til at skærpe Lovgivningen paa dette Omraade. Det er